

บทความวิจัย (Research Article)

คำอุทาน : การวิเคราะห์ประเภทและการสื่อความหมายในรายการโทรทัศน์กระแส
Interjections: Type Analysis and Communicative Functions
on the YouTube Channel "Hone-Krasae"

กฤษดา บุญเกิด^{1*} กฤติญาณี เพชรสุข² ทิพรดา น้ำกระจาย² นื่องหญิง นิ่มแสง²
อมรรัตน์ วระคุณ² และสุชาดา เจียพงษ์²
Kritsada Boonkerd^{1*}, Kittiyanee Phetsuk², Thiprada Namkraja², Nonghying Nimseang²,
Amornrat Worakoon² and Suchada Jiaphong²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแสและเพื่อวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส ผลการวิจัยพบรูปคำอุทาน 47 รูปคำ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำอุทานบอกอาการ 45 รูปคำ และคำอุทานเสริมบท 2 รูปคำ เรียงลำดับประเภทคำอุทานที่พบมากที่สุด คือ คำอุทานบอกอาการ จำนวน 45 รูปคำ คิดเป็นร้อยละ 95.75 รองลงมา คือ คำอุทานเสริมบท จำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.25 ส่วนการสื่อความหมายของคำอุทาน 3 ประเภท ได้แก่ 1) คำอุทานสื่อความหมายแสดงอารมณ์ คือ อารมณ์สงสาร/ปลอบโยน จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.10 ประหลาดใจ/ตกใจ จำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 24.40 เจ็บปวด จำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.65 โกรธเคือง จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.10 2) คำอุทานสื่อความหมายแสดงความปรารถนา คือ ทักท้วง/ห้าม จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.20 สงสัย/ไต่ถาม จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.29 3) คำอุทานสื่อความหมายแสดง การรับรู้ คือ เข้าใจ จำนวน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.73 ร้องเรียกให้รู้ตัว จำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.53

คำสำคัญ: คำอุทาน การวิเคราะห์ประเภท การสื่อความหมาย

^{1*} นักวิชาการอิสระ

Independent scholar

² สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Thai Language Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Pibulsongkram Rajabhat University

*Corresponding author; email: Kritsada.bo@psru.ac.th

(Received: 19 December 2023; Revised: 23 February 2024; Accepted: 13 May 2024)

Abstract

The purposes of this study were to analyze the types of interjections that were found on the YouTube channel "Hone-Krasae" and classify them according to their communicative functions. The results revealed that all 47 interjections were found in 2 types, ranging from the most to the least, of expressive interjections (95.75%) and modifying interjections (4.25%). In terms of communicative functions, 3 specific types of interjections were found, including (1) emotive interjections expressing pity (6.10%), surprise (24.40%), pain (3.65%), and anger (6.10%); (2) volitive interjections expressing disagreement (12.20%) and enquiry (18.29%); and (3) cognitive interjections expressing realization (20.73%) and calling for awareness (8.53%).

Keywords: interjections, type analysis, communicative functions

บทนำ

การใช้คำในภาษาไทยเพื่อสื่อความหมายแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด คือ คำอุทาน พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546, น. 137) กล่าวถึงความหมายของคำอุทาน คือ คำที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ตกใจ ดีใจ เจ็บปวด สะเทือนใจ ประหลาดใจ สงสาร สงสัย โดยคำอุทานมักปรากฏหน้าประโยค เช่น อ้อ! วันนี้เธอดูสดใสดี กำชัย ทองหล่อ (2556, น. 285 - 287) กล่าวถึง คำอุทาน ว่าส่วนใหญ่คำอุทานไม่มีคำแปลเหมือนคำชนิดอื่น หากต้องการพิจารณาความหมายของคำอุทานต้องพิจารณาให้สัมพันธ์กับเนื้อความของประโยคที่ตามหลังคำอุทานนั้น ๆ หนังสือไวยากรณ์หลักภาษาไทยในปัจจุบันได้แบ่งชนิดของคำไว้แตกต่างกัน การจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม (Traditional Grammar) ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546, น. 70 - 112) ได้แบ่งชนิดของคำโดยใช้เกณฑ์หน้าที่ ตำแหน่ง และความหมาย 7 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน ทั้งนี้ สุนันท์ อัญชลีอนุกุล (2556, น. 132) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การแบ่งชนิดของคำตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสารว่าใช้หลายเกณฑ์ในการแบ่งชนิดของคำ คือ 1) เกณฑ์ความหมายของคำที่ใช้กำหนดคำนาม คำกริยา และคำอุทาน 2) ใช้เกณฑ์หน้าที่ของคำกำหนด คำสรรพนาม คำวิเศษณ์ และคำสันธาน และ 3) ใช้เกณฑ์ตำแหน่งของคำกำหนดคำบุพบท แสดงให้เห็นว่าพระยาอุปกิตศิลปสารได้แบ่งชนิดของคำอุทาน โดยใช้เกณฑ์ความหมาย นอกจากนี้

ยังมีนักภาษาในปัจจุบันได้จำแนกชนิดของคำตามแนวไวยากรณ์สมัยใหม่ ซึ่งใช้เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาไทยสังกัดกระทรวงศึกษาใช้เป็นบรรทัดฐานในการสอนหลักไวยากรณ์ไทย ในหนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, น. 16 - 65) ได้จำแนกชนิดของคำอุทานออกเป็น 12 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำช่วยคำกริยา คำวิเศษณ์ คำที่เกี่ยวข้องกับจำนวน คำบอกกำหนด คำบุพบท คำเชื่อม คำลงท้าย คำปฏิเสธ และคำอุทาน โดยใช้เกณฑ์ 3 ลักษณะ ได้แก่ การจำแนกชนิดของคำโดยใช้เกณฑ์หน้าที่ เกณฑ์ตำแหน่งที่คำปรากฏและสัมพันธ์กับคำอื่น และเกณฑ์ความหมายประกอบกัน จากแนวความคิดจำแนกชนิดของคำทั้งแนวไวยากรณ์ดั้งเดิมและไวยากรณ์สมัยใหม่ตามหลักของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่าคำอุทาน ยังปรากฏเป็นคำชนิดหนึ่งที่ใช้แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ใช้ภาษาโดยผู้ใช้ภาษาจะเข้าใจความหมายจากบริบทหรือเนื้อความที่กำลังสื่อสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวกับคำอุทานที่ผ่านมา พบงานวิจัยในปัจจุบันได้ศึกษาวิเคราะห์ประเภทของคำอุทาน หน้าที่ของคำอุทาน การสื่อความหมายของคำอุทาน แนวทางการถ่ายทอดความหมายของคำอุทานที่มีหน้าที่แสดงความต่อเนื่องของการพูดกับแสดงความรู้สึกตัวอย่างเช่น งานของ สุธาทิพย์ แห่งบุญ (2559) บทความนี้มุ่งศึกษาจินตภาพจากกลวิธีการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่อง เลื่อมสลับลาย ของกฤษณา อโศกสิน ผู้แต่งได้มีกลวิธีการเลือกใช้คำในการสื่ออารมณ์ สบายใจ ดีใจ ภูมิใจ การศึกษาพบว่าภาษาจินตภาพเป็นส่วนสำคัญในการสร้างงานเขียนให้มีคุณค่า คำสื่ออารมณ์ความรู้สึกทางบวก เช่น การใช้คำที่แสดงความรู้สึกมีความสุข สื่ออารมณ์ความรู้สึกทางลบ เช่น การใช้คำที่แสดงความรู้สึกโศกเศร้า เหนง เจ็บปวด ทรมาน คับข้องใจ หงุดหงิดโกรธแค้น เหยียดหยาม งานวิจัยของ ณิชชา เวียงวิเศษ (2564) ศึกษาเรื่อง กลวิธีการแปลคำอุทานภาษาเกาหลีเป็นภาษาไทย : กรณีศึกษารายการปกิณกะบันเทิง Six Sense โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจำแนกประเภทคำอุทานภาษาเกาหลี และเพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแปลคำอุทานภาษาเกาหลีเป็นไทย ผลการวิจัยพบว่า คำอุทานแท้ คือ คำพวกหนึ่งที่ถูกพูดเปล่งออกมาแต่ไม่มีความหมายเหมือนคำชนิดอื่น หรือภาคใดภาคหนึ่งของประโยคที่เป็นส่วนของคำเข้ามาเพื่อแสดงอารมณ์ และงานวิจัยของ นิรมล ศิริวัฒน์, ขวัญฤทัย พิริยะพัฒน์ และขวัญฤทัย บุญทิพย์ (2556) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การใช้คำอุทานในวรรณกรรมเรื่อง เพอร์ซี่ แจ็กสัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การใช้คำอุทานในวรรณกรรมเรื่อง เพอร์ซี่ แจ็กสัน ผลการวิจัยพบว่า หน้าที่ของคำอุทานที่มีการใช้มากที่สุดคือ คำอุทานที่ทำหน้าที่แสดงสภาวะทางจิตใจของผู้พูด รองลงมาคือ การใช้คำอุทานที่ทำหน้าที่สร้างความต่อเนื่องของบทสนทนาที่ใช้ในการกล่าวนำ และน้อยที่สุดคือ การใช้คำอุทานที่ทำหน้าที่แสดงท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง

จากงานวิจัยข้างต้นเป็นการวิจัยคำอุทานจากข้อมูลที่เป็นภาษาเขียน ยังไม่มีการวิจัยคำอุทานจากภาษาพูดที่ใช้สื่อสาร ตลอดจนผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การใช้คำอุทานในรายการโทรทัศน์ ละคร และช่องยูทูป (YouTube) มีลักษณะการใช้คำอุทานที่น่าสนใจโดยพิธีกรผู้ดำเนินรายการ คุณกรรชัย กำเนิดพลอย ได้มีคำนิยมติตรายการคือคำว่า “อื้อ” เป็นสำนวนที่เข้าใจได้ว่าเมื่อใช้คำอุทานนี้น่าจะมีประเด็นชวนสงสัยของสังคม และพบว่ายังไม่มีการศึกษาคำอุทานในรายการโทรทัศน์ ละคร ผู้วิจัย จึงสนใจวิเคราะห์คำอุทานในรายการโทรทัศน์ ละคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำอุทานและวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทาน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำอุทานในการรายการโทรทัศน์ ละคร
2. เพื่อวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์ ละคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การจำแนกประเภทของคำอุทาน ผู้วิจัยนำแนวคิดมาสรุปเป็นประเภทของคำอุทาน เพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ประเภทของคำอุทาน พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) แบ่งคำอุทานออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. อุทานบอกอาการ คือ คำอุทานที่ผู้พูดเปล่งออกมาเพื่อแสดงความรู้สึกแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

- 1.1 ใช้แสดงความรู้สึกต่าง ๆ ในการพูด
- 1.2 ใช้เป็นคำขึ้นต้นในบทประพันธ์

2. อุทานเสริมบท คือ คำอุทานที่ใช้เป็นคำสร้อยหรือคำเสริมบทต่าง ๆ เพื่อให้มีจำนวนคำครบถ้วนตามที่ต้องการ หรือให้ความสละสลวยยิ่งขึ้น คำอุทานเหล่านี้ไม่ต้องมีเครื่องหมายอัศเจรีย์กำกับ แบ่งออกได้ 3 ชนิด

2.1 ใช้เป็นคำสร้อย คือ คำอุทานที่เป็นคำสร้อยตอนท้ายของบทประพันธ์ ประเภทโคลงและร่ายหรือใช้เป็นคำลงท้ายในบทประพันธ์เพื่อแสดงว่าจบข้อความบริบูรณ์แล้ว

2.2 ใช้เป็นคำแทรก คือ คำอุทานที่ใช้แทรกลงในระหว่างคำหรือข้อความ

2.3 ใช้เป็นคำเสริม คือ อุทานที่ใช้ต่อเสริมถ้อยคำให้ยาวออกไปโดยที่ไม่ได้ต้องการความหมายของคำที่เสริมเข้าไป

การสื่อความหมายของคำอุทาน ผู้วิจัยนำแนวคิดมาสรุปเป็นการสื่อความหมายของคำอุทาน เพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทาน Wierzbicka และ Ameka (1992, อ้างถึงใน รุ่งทิวา ฉัททันต์ศรีคม, 2554) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. คำอุทานที่ใช้แสดงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด (Emotive Interjection) คือ คำอุทานแสดงอารมณ์ที่ชื่อว่าฉันรู้สึกบางอย่าง "I feel something." เช่น แหม โธ่เอ๊ย กรีด
2. คำอุทานที่ใช้แสดงความปรารถนา และความต้องการของผู้พูด (Volitive Interjection) คือ คำอุทานที่สื่อความปรารถนา และต้องการบางอย่างของผู้พูด "I want something." เช่น อะแฮ่ม ที่สื่อความต้องการว่าให้เสียบ และกล่าวทักท้วง
3. คำอุทานที่ใช้แสดงการรับรู้ และความคิดของผู้พูด (Cognitive Interjection) คือ คำอุทานที่แสดงถึงการรับรู้หรือเข้าใจบางอย่างของผู้พูด "I know something." หรือ "I think something." เช่น อืม ที่สื่อการรับรู้ของผู้พูดว่าเข้าใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยศึกษาเรื่อง คำอุทาน : การวิเคราะห์ประเภทและการสื่อความหมายในรายการโทรทัศน์โดยเตรียมการศึกษา ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ คำอุทาน การจัดประเภทของคำ การสื่อความหมาย งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำแสดงอารมณ์ และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2. ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การปรากฏใช้คำอุทาน โดยสุ่มจำนวน 48 ตอน ในรายการโทรทัศน์ที่เผยแพร่ทางช่องยูทูบ (YouTube) ระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่ เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2565 เก็บรวบรวมข้อมูลคำอุทานที่ได้มาเรียงตามลำดับของเดือนตั้งแต่ เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคมในรูปแบบตาราง ประกอบด้วย รูปคำอุทาน บริบทการสนทนา วันที่เดือนปี ที่ออกรายการและการสื่อความหมาย

3. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 2 ข้อ ได้แก่ วิเคราะห์ประเภทของคำอุทาน และวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทาน โดยใช้กรอบแนวคิดการจำแนกประเภทของคำอุทานของพระยา

อุปถัมภ์ศิลปสาร (2546) และแนวคิดการสื่อความหมายคำอุทานของ Wierzbicka และ Ameka (1992, อ้างถึงใน รุ่งทิวา ฉัททันต์รัมย์, 2554) เป็นกรอบในการวิเคราะห์

4. ชั้นสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการวิเคราะห์ประเภทและการสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส ผู้วิจัยได้สรุปและนำเสนอข้อมูล โดยการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) และเสนอผลวิจัย แบ่งเป็น 5 บท ดังนี้ บทที่ 1 บทนำ บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย บทที่ 4 การวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีการวิเคราะห์ประเภทและการสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส และบทที่ 5 สรุปผลอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

การศึกษา “คำอุทาน : การวิเคราะห์ประเภทและการสื่อความหมายในรายการโทรทัศน์กระแส” มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำอุทานและเพื่อวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแสในปี 2565 ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม มีการใช้คำอุทานจำนวนทั้งสิ้น 262 ครั้ง จากการวิเคราะห์พบการใช้คำอุทานทั้งหมด 47 รูปคำ ได้แก่

1. อ้อ	2. อี้ย	3. อือ	4. โอ้โห	5. อ้าว	6. อ้า
7. อืม	8. ห๊ะ	9. อ่า	10. เอ้ย	11. โอ้โห	12. เอ้า
13. เอ๊ะ	14. อื้อ	15. โอ้	16. อ้อ	17. โอ้ย	18. อ๊ะ
19. โห	20. เหรอ	21. อ่าห๊ะ	22. โง่	23. ฮึ้ย	24. เอ้อ
25. อ้า	26. โอโห	27. แหม	28. เออ	29. อ่า	30. โอโห
31. มลงแมลง	32. นี	33. เอ่อ	34. พุดพิศ	35. อู้ย	36. อืม
37. อือฮิ	38. หู้ว	39. อะ	40. เอ้ย	41. เห้อ	42. โอโห
43. โอ้ย	44. อ๊ะ	45. โถ	46. อู้หู่	47. เอ้อ	

คำอุทาน : การวิเคราะห์ประเภทและการสื่อความหมายในรายการโทรทัศน์กระแส ผู้วิจัยเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ประเภทของคำอุทานในรายการโหนกระแส จากรูปคำอุทานที่พบในการเก็บข้อมูลครั้งนี้พบว่ามามีรูปคำอุทานทั้งหมด 47 คำ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ 1) คำอุทานบอกอาการ จำนวน 45 รูปคำ และ 2) คำอุทานเสริมบทจำนวน 2 รูปคำ ประเภทคำอุทานที่พบมากที่สุดคือ คำอุทานบอกอาการแสดงความรู้สึก เช่น โอ้โฮ โอ้ย เอ๊ะ อ้าว อ้อ เอ้อ โถ่ อ้อ ห๊ะ อี้ย ฯลฯ จำนวน 260 ครั้งพบคำทั้งสิ้น 45 คำ รองลงมาคือคำอุทานเสริมบทจำนวน 2 คำ ได้แก่ พุดเพ็ด และ มลงแมลง

ตาราง 1 การวิเคราะห์ประเภทคำอุทานที่ปรากฏในรายการโหนกระแส

ลำดับ	คำอุทาน	ประเภทคำอุทาน	
		บอกอาการ	เสริมบท
1	อ้อ	✓	
2	อู๋ย	✓	
3	อื้อ	✓	
4	โอ้โฮ	✓	
5	อ้าว	✓	
6	อ้า	✓	
7	อืม	✓	
8	ห๊ะ	✓	
9	อ่า	✓	
10	เฮ้ย	✓	
11	โอ้โฮ	✓	
12	เอ้า	✓	
13	เอ๊ะ	✓	
14	อื้อ	✓	
15	โอ้	✓	
16	อ้อ	✓	
17	โอ้ย	✓	
18	อ๊ะ	✓	
19	โห	✓	

ตาราง 1 การวิเคราะห์ประเภทคำอุทานที่ปรากฏในรายการโหนกระแส (ต่อ)

ลำดับ	คำอุทาน	ประเภทคำอุทาน	
		บอกอาการ	เสริมบท
20	เหวอ	✓	
21	อ่าห๊ะ	✓	
22	โธ่	✓	
23	ฮึ้ย	✓	
24	เฮ้อ	✓	
25	ฮ้า	✓	
26	โอโห	✓	
27	แหมม	✓	
28	เออ	✓	
29	อ่า	✓	
30	โอโห้	✓	
31	มลงแมลง		✓
32	นี่	✓	
33	เอ่อ	✓	
34	พูดเพ็ด		✓
35	อู๋ย	✓	
36	อืม	✓	
37	อือฮึ	✓	
38	หู้ว	✓	
39	อะ	✓	
40	เอ้ย	✓	
41	เห้อ	✓	
42	โอโห้	✓	
43	โอ้ย	✓	
44	ฮ๊ะ	✓	

ตาราง 1 การวิเคราะห์ประเภทคำอุทานที่ปรากฏในรายการโหนกระแส (ต่อ)

ลำดับ	คำอุทาน	ประเภทคำอุทาน	
		บอกอาการ	เสริมบท
45	โถ่	✓	
46	อู้หู	✓	
47	เอ้อ	✓	
	รวม	45	2
	ร้อยละ	95.75	4.25

จากตาราง 1 การวิเคราะห์ประเภทคำอุทานที่ปรากฏในรายการโหนกระแส พบว่ามี 47 รูปคำ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำอุทานบอกอาการทั้งหมด 45 รูปคำ คิดเป็นร้อยละ 95.75 ได้แก่ อ้อ อู๋ อื้อ โอโห อ้าว อื้อ อืม หึะ อ่า เฮ้ย โอโห! เอ้า เอ๊ะ อื้อ โอ้อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ โอ้อ้อ อ้อ โอ้ เหรอ อ่า หะ โธ่ ฮึ้ย เอ้อ ฮ้า โอโห แหม เออ อ่า โอโห! นี่ เอ้อ อู๋ อืม อือฮึ หัว อะ เอ้ย เหนือ โอโห! โอ้ย ฮึะ โถ่ อู้หู เอ้อ และคำอุทานเสริมบททั้งหมด 2 รูปคำ คิดเป็นร้อยละ 4.25 ได้แก่ มลงแมลง พุดพืด

2. การวิเคราะห์การสื่อความหมายในรายการโหนกระแส พบว่าคำอุทานสื่อความหมายทั้งหมด 3 ประเภท คือ 1) แสดงอารมณ์ความรู้สึก ได้แก่ สงสารหรือปลอบโยน ประหลาดใจหรือตกใจ เจ็บปวด และโกรธเคือง 2) การสื่อความหมายแสดงความปรารถนา ได้แก่ ทักท้วงหรือห้ามสั่งหรือขอร้อง และสงสัยไต่ถาม 3) การสื่อความหมายแสดงการรับรู้ ได้แก่ เข้าใจ และร้องเรียกให้รู้ตัว พบคำอุทานที่สื่อความหมายได้มากกว่า 1 ความหมาย สามารถสื่อความหมายได้มากที่สุด 4 ความหมาย จำนวน 6 คำ ได้แก่ คำว่า อ้อ อู๋ อ่า เฮ้ย โอโห! เอ้า รองลงมาคือสามารถสื่อได้ 3 ความหมาย จำนวน 7 คำ ได้แก่ คำว่า โอโห อ้าว ฮ้า หึะ เอ๊ะ โอ้อู๋ อันดับ 3 คือสามารถสื่อได้ 2 ความหมาย จำนวน 7 คำ ได้แก่ คำว่า อืม โห เหรอ แหม เออ นี่ เอ้อ และอันดับ 4 คือคำอุทานที่สื่อความหมายได้เพียง 1 ความหมาย จำนวน 25 คำ ได้แก่ คำว่า อื้อ อื้อ อ้อ โอ้ย ฮึะ อ่าหะ โธ่ ฮึ้ย เอ้อ ฮ้า โอโห อ่า โอโห! อืม อือฮึ หัว อะ เอ้ย เหนือ โอโห! โอ้ย ฮึะ โถ่ อู้หู เอ้อ

ดังตาราง

ตาราง 2 การวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส

ลำดับ	รูปคำ อุทาน	การสื่อความหมาย							
		แสดงอารมณ์			แสดงความ ปรารถนา		แสดงการรับรู้		
		สงสาร/โศกโศก	ประหลาดใจ/ตกใจ	เจ็บปวด	โกรธเคือง	ทักท้วง/ห้าม	สงสัย/ตีถาม	เข้าใจ	ร้องเรียกให้รู้ตัว
1.	อ้อ		✓				✓	✓	✓
2.	อู๋		✓	✓		✓	✓		
3.	อือ							✓	
4.	โอ้โห	✓	✓			✓			
5.	อ้าว		✓				✓		✓
6.	อ้า						✓	✓	✓
7.	อืม							✓	✓
8.	ห๊ะ		✓			✓	✓		
9.	อ่า					✓	✓	✓	
10.	เฮ้ย		✓		✓	✓			✓
11.	โอ้โห	✓	✓		✓				
12.	เอ้า		✓		✓		✓	✓	
13.	เอ๊ะ		✓				✓	✓	
14.	อือ							✓	
15.	โอ้		✓		✓		✓		
16.	อ้อ							✓	
17.	อือ			✓					

ตาราง 2 การวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส (ต่อ)

ลำดับ	รูปคำ อุทาน	การสื่อความหมาย							
		แสดงอารมณ์				แสดงความ ปรารถนา		แสดงการรับรู้	
		สงสาร/ปลอบโยน	ประหลาดใจ/ตกใจ	เจ็บปวด	โกรธเคือง	ทักท้วง/ห้าม	สงสัย/ตงาม	เข้าใจ	ร้องเรียกให้รู้ตัว
36	หู้ว		✓						
37	อะ							✓	
38	เอ๊ย					✓			
39	เหือ		✓						
40	โอโห้		✓						
41	โอย		✓						
42	อ๊ะ						✓		
43	โถ่	✓							
44	อู้หู่							✓	
45	เอื้อ							✓	
	รวม	5	20	3	5	10	15	17	7
	ร้อยละ	6.10	24.40	3.65	6.10	12.20	18.29	20.73	8.53

จากตารางการวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส พบรูปคำอุทานจำนวน 45 รูป แบ่งประเภทการสื่อความหมาย 3 ประเภท ได้แก่ 1) การสื่อความหมายแสดงอารมณ์ คือ อารมณ์สงสาร/ปลอบโยน จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.10 ประหลาดใจ/ตกใจ จำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 24.40 เจ็บปวด จำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.65 โกรธเคือง จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.10 2) การสื่อความหมายแสดงความปรารถนา คือ ทักท้วง/ห้าม จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.20 สงสัย/ตงาม จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.29

3) การสื่อความหมายแสดงการรับรู้ คือ เข้าใจ จำนวน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.73 ร้องเรียกให้รู้ตัว จำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.53

สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส และเพื่อวิเคราะห์การสื่อความหมายของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส ผลการวิจัยพบว่า

1) ประเภทของคำอุทานพบ 2 ประเภท เรียงลำดับประเภทคำอุทานที่พบมากที่สุด ได้แก่ คำอุทานบอกอาการ จำนวน 45 รูปคำ คิดเป็นร้อยละ 95.75 รองลงมาคือคำอุทานเสริมบท จำนวน 2 รูปคำ คิดเป็นร้อยละ 4.25

ตาราง 3 สรุปผลการวิจัยประเภทของคำอุทานในรายการโทรทัศน์กระแส

ประเภทคำอุทาน	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
คำอุทานบอกอาการ	45	95.75
คำอุทานเสริมบท	2	4.25
รวม	47	100

2) การสื่อความหมายพบ 3 ประเภท ได้แก่

2.1 การสื่อความหมายแสดงอารมณ์ คือ อารมณ์สงสาร/ปลอบโยน จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.10 ได้แก่คำว่า โอ้โฮ โอ้โฮ โธ่ เฮ้อ โถ่ อารมณ์ประหลาดใจ/ตกใจ จำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 24.40 ได้แก่คำว่า อ้อ อู๋ โอ้โฮ อ้าว ห๊ะ เฮ้ย โอ้โฮ เอ้า เอ๊ะ โอ้ โห เหนอ ฮึ้ย โอโห โอโห อู๋ หัว เหนอ โอโห โอ้ย อารมณ์เจ็บปวด จำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.65 ได้แก่คำว่า อู๋ โอ้ย อู๋ อารมณ์โกรธเคือง จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.10 ได้แก่ คำว่า เฮ้ย โอ้โฮ เอ้า โอ้ แหม่ ดังตัวอย่างประโยค คำอุทานแสดงอารมณ์ประหลาดใจ

พิธีกร : แต่นี่ดูทำทางแล้วจะคิดไม่ได้นะเนี่ยขนาดบอกแล้ว

แขกรับเชิญ : แต่ต้องให้ออกาสค่ะพี่

พิธีกร : ห๊ะ!

2.2 การสื่อความหมายแสดงความปรารถนา คือ ทักท้วง/ห้าม จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.20 ได้แก่ คำว่า อู๋ โอ้โฮ ห๊ะ อ่า เอ้ย โห แหม่ นี่ อู๋ เอ้ย สงสัย/ไต่ถาม จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.29 ได้แก่คำว่า อ้อ อู๋ อ้าว อ้า ห๊ะ อ่า เอ้า เอ๊ะ โอ้ เหนอ เออ อ่า นี่ เอ่อ อ๊ะ ดังตัวอย่างประโยคคำอุทานแสดงความปรารถนาสงสัย

พิธีกร : ทางตำราจู้ใหม่ครับว่ามีคลิปเสียง

ตำราจ : ตำราจไม่รู้ครับ ทางตำราจไม่รู้

แขกรับเชิญ : เอ๊ะ! แต่ผมทราบว่ามีรู้มาบางส่วนนะครับ

2.3 การสื่อความหมายแสดงการรับรู้ คือ เข้าใจ จำนวน 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.73 ได้แก่ คำว่า อ้อ อือ อ้า อึม อ่า เอ้า เอ๊ะ อือ อ้อ อ๊ะ อ่าห๊ะ อ้า อึม อือฮิ อะ อู้หู เอ้อ ร้อง เรียกให้รู้ตัว จำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.53 ได้แก่ คำว่า อ้อ อ้าว อ้า อึม เฮ้ย เออ เอ่อ ดัง ตัวอย่างประโยคคำถามแสดงการรับรู้

พิธีกร : เขาบอก ถ้าลุงไม่เอาก็จะไม่ได้สักบาท

แขกรับเชิญ : อ้อ

ตาราง 4 สรุปผลการวิจัยการสื่อความหมายของคำถามในรายการโหนกระแส

การสื่อความหมายของคำถาม	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
อารมณ์สงสาร/ปลอบโยน	5	6.10
ประหลาดใจ/ตกใจ	20	24.40
เจ็บปวด	3	3.65
โกรธเคือง	5	6.10
ทักท้วง/ห้าม	10	12.20
สงสัย/โต้ถาม	15	18.29
เข้าใจ	17	20.73
เรียกให้รู้ตัว	7	8.53
รวม	82	100

การสื่อความหมายของคำถาม คำถามบางคำสามารถสื่อความหมายได้มากกว่า 1 ความหมาย เช่น คำว่า อู๊ย! สามารถสื่อความหมายได้ทั้งประหลาดใจ ตกใจ ทักท้วง สงสัยหรือโต้ถาม ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับบริบทและน้ำเสียงในประโยคนั้น ๆ เพื่อที่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

อภิปรายผลการวิจัย

การผลวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบประเด็นที่สามารถอภิปราย 2 ประเด็นดังนี้

1. **ประเภทของคำถาม** พบว่า มีการใช้คำถาม 2 ประเภท คือ 1) คำถามบอกอาการ เช่น คำว่า อู๊ย! โอ๊ย! อ้าว! ห๊ะ! โอ้โห! เป็นต้น และ 2) คำถามเสริมบท ทั้งนี้

พบคำอุทานบอกอาการมากกว่าคำอุทานเสริมบท พบคำอุทานเสริมบทเพียงแค่ 2 คำ คือคำว่า มลงแมลง และพูดเพ็ด ในการวิจัยครั้งนี้พบการใช้คำอุทานเสริมบทเพียง 2 คำ อาจเป็นไปได้ว่า รายการโทนครุสเสเป็นรายการนำเสนอข่าวมุ่งประเด็นที่สังคมสนใจ อีกทั้งวิธีนำเสนอข่าวให้ผู้ฟัง เกิดอารมณ์ร่วมกับข่าว ใช้ภาษาสนทนาพูดคุยกับผู้รับเชิญด้วยภาษาระดับไม่เป็นทางการ การใช้ คำอุทานบอกอาการ จึงช่วยสื่ออารมณ์ความรู้สึกหรืออรรถรสได้ดี จึงปรากฏคำอุทานบอกอาการ มากกว่าคำอุทานเสริมบท และอาจเป็นลีลาเฉพาะตัวของพิธีกรในรายการที่ใช้คำอุทานบอกอาการ เพื่อสร้างประเด็นน่าสนใจ ชวนติดตาม เช่น คำว่า “อ๊วย” เป็นประเด็นประหลาดใจ สงสัยที่ผู้ชม รายการต้องติดตามชมรายการอย่างต่อเนื่อง ผลการศึกษาครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ซี, ปฏิพันธ์ อุทยานกุล และ ยุพิน จันทรเรือง (2563) เรื่องการศึกษาวิเคราะห์การใช้คำอุทาน ในวรรณกรรมแปล เรื่อง “องค์หญิงกำมะลอ” โดยพบการใช้คำอุทาน 2 ประเภท ได้แก่ คำอุทาน เสริมบทและคำอุทานบอกอาการ ผลการศึกษาเรียงลำดับคำที่พบมากที่สุดคือ คำอุทานที่บอก อาการแสดงความรู้สึกของผู้พูด แสดงความรู้ และแสดงความปรารถนา ส่วนคำอุทานเสริมบท ปรากฏน้อยที่สุด นอกจากนี้ นิรมล ศิริวัฒน์, ขวัญฤทัย พิริยะพัฒน์พันธ์ และ ขวัญฤทัย บุญทิพย์ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาวิเคราะห์การใช้คำอุทานในวรรณกรรมเรื่องเพอร์เซีย แจ็กสันกับสายฟ้าที่ หายไป ผลการศึกษาพบว่า การใช้คำอุทานสื่ออารมณ์ความรู้สึกหรือคำอุทานบอกอาการมากที่สุด โดยพบคำอุทานสื่ออารมณ์ความรู้สึก คิดเป็นร้อยละ 47.32 รองลงมาคือการใช้คำอุทานแสดง ความไม่เห็นด้วยหรือการสรุปหรือจบบทสนทนาและการพิจารณาหาคำพูด คิดเป็นร้อยละ 30.97 และคำอุทานสื่ออารมณ์การรับรู้ น้อยที่สุดร้อยละ 21.71 ทั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยพบการใช้ คำอุทานแสดงบอกอาการมากกว่าการใช้คำอุทานเสริมบท จากการศึกษาครั้งนี้ศึกษาการใช้คำ อุทานจากภาษาพูด ซึ่งงานวิจัยที่ผ่านมาศึกษาการใช้คำอุทานในวรรณกรรม อย่างไรก็ตามผล การศึกษาแสดงให้เห็นว่าทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจะนิยมใช้คำอุทานบอกอาการมากกว่า คำอุทานเสริมบท

การจัดแบ่งประเภทคำอุทานจากการการสื่อความหมาย หรือหน้าที่ของคำ เมื่อพิจารณา การจัดประเภทคำอุทานตามแนวคิดไวยากรณ์ดั้งเดิมของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546, น. 109 - 111) เรียกคำอุทานบอกอาการ คือ คำอุทานที่ผู้พูดเปล่งออกมาเพื่อให้รู้จักอาการต่าง ๆ ของผู้พูดตามความหมายหรือเจตนาของผู้พูด ได้แก่ แสดงอาการร้องเรียกหรือบอกให้รู้ตัว แสดงอาการโกรธเคือง แสดงอาการประหลาดใจหรือตกใจ แสดงอาการสงสารปลอบโยน แสดง อาการเข้าใจหรือรับรู้ แสดงอาการเจ็บปวด แสดงอาการสงสัยไต่ถาม แสดงอาการห้ามและทักทวง ซึ่งทั้งหมดเรียกว่า “คำอุทานบอกอาการ” ส่วนแนวคิดการจัดประเภทของ Wierzbicka

และ Ameka (1992, อ้างถึงใน รุ่งทิวา ฉันทันต์รัศมี, 2554) และ สมภพ ไทญูโสมานัง (2545) ได้จัดประเภทคำอุทานตามหน้าที่และความหมาย 3 ประเภท ได้แก่ 1. คำอุทานที่ทำหน้าที่แสดงสภาวะทางจิตใจของผู้พูด 2. คำอุทานที่ทำหน้าที่แสดงท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง และ 3. คำอุทานที่ทำหน้าที่สร้างความต่อเนื่องของบทสนทนา เมื่อเปรียบเทียบการจัด ประเภทคำอุทาน พบว่า Wierzbicka และ Ameka (1992, อ้างถึงใน รุ่งทิวา ฉันทันต์รัศมี, 2554) จัดประเภทคำอุทานบอกอาการเป็น 3 ประเภทย่อย ซึ่งครอบคลุมอยู่ในประเภทใหญ่ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546, น. 109-111) การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปประเภทคำอุทานในรายการโหนกระแสตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร เนื่องจากปรากฏคำอุทานที่ทำหน้าที่ได้หลายหน้าที่ เช่น “อื้อ!” ซึ่งเป็นคำที่นิยมใช้ในรายการโหนกระแส สามารถสื่อความหมายได้หลายความหมายมีความหมายประหลาดใจ ตกใจ ทักท้วง สงสัย และเจ็บปวด ซึ่งหากจัดประเภทย่อยตามแนวคิด Wierzbicka และ Ameka (1992, อ้างถึงใน รุ่งทิวา ฉันทันต์รัศมี, 2554) อาจทำหน้าที่ได้หลายหน้าที่และอยู่คนละประเภท

2. การสื่อความหมายของคำอุทาน ผลการศึกษาครั้งนี้พบการสื่อความหมายของคำอุทาน 3 ประเภท ได้แก่ 1. คำแสดงอารมณ์ ได้แก่ สงสารหรือปลอบโยน ประหลาดใจหรือตกใจ เจ็บปวด และโกรธเคือง 2. คำแสดงความปรารถนา ได้แก่ ทักท้วงหรือห้าม สั่งหรือขอร้อง สงสัยหรือไต่ถาม 3. คำแสดงการรับรู้ ได้แก่ เข้าใจและร้องเรียกให้รู้ตัว ตามการจัดประเภทของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) แบ่งคำอุทานออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อุทานบอกอาการและคำอุทานเสริมบท ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งทิวา ฉันทันต์รัศมี (2554) โดยศึกษาเรื่อง การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง พบว่าคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิงมีหลายด้าน ได้แก่ 1) ด้านการแยกประเภทของคำอุทานตามความหมายแยกออกมาได้ 3 ประเภท ได้แก่ คำอุทานที่สื่อความหมายทางอารมณ์ความรู้สึก สื่อความปรารถนาหรือความต้องการ และสื่อถึงการรับรู้หรือความคิด ซึ่งในผลการศึกษาครั้งนี้ก็พบ 3 ประเภทเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้คำอุทานจะขึ้นอยู่กับบริบทประกอบ การพิจารณาโดยพบบางคำ เช่น อื้อ อื้อ สามารถสื่อความหมายได้หลากหลาย เช่น อื้อ สามารถสื่อความรู้สึกเจ็บปวด รำคาญใจ และประหลาดใจ จะเห็นได้ว่าคำอุทาน อื้อ จะถูกเปลี่ยนรูปแบบของความหมายไปตามบริบท สอดคล้องกับ สุชาดา เจียพงษ์ (2554, น. 67) กล่าวถึงการใช้คำในภาษาจะมีความหมายแตกต่างกันตามบริบทไวยากรณ์ และรวมถึงบริบทการใช้ตามปัจจัยทางสังคม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมภพ ไทญูโสมานัง (2545) โดยศึกษาเรื่อง การศึกษาการแปลคำอุทานในหนังสือการ์ตูนวอลท์ดิสนีย์เป็นภาษาไทย โดยนำแนวคิดเรื่องหน้าที่

และการสื่อความหมายของ Wierzbicka และ Ameka (1992, อ้างถึงใน รุ่งทิวา ฉันทพันธ์รัศมี, 2554) พบว่า มีคำอุทาน 3 ประเภท ได้แก่ 1) คำอุทานที่ทำหน้าที่แสดงสภาวะทางจิตใจของผู้พูด 2) ประเภทย่อย คือ คำอุทานที่สื่ออารมณ์ความรู้สึก และคำอุทานที่สื่ออาการรับรู้หรือความคิดของผู้พูด 2) คำอุทานที่ทำหน้าที่แสดงท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง เป็นคำอุทานที่กระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามความต้องการของผู้พูด 3) คำอุทานที่ทำหน้าที่สร้างความต่อเนื่องของบทสนทนา เป็นคำอุทานที่กระตุ้นให้บทสนทนามีความลื่นไหลต่อเนื่อง ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้พบลักษณะการสื่อความหมายของคำอุทานทั้ง 3 ประเภท (1) คำอุทานสื่ออารมณ์ความรู้สึก ได้แก่ คำอุทานสื่อความหมาย เช่น สงสารปลอบโยน ประหลาดใจ ตกใจ เจ็บปวด โกรธเคือง (2) คำอุทานสื่อความหมายการรับรู้มีท่าทีต่อผู้ฟัง ได้แก่ คำอุทานสื่อความหมายทักท้วง สงสัย ได้ถาม และ (3) คำอุทานสื่อความหมายเกี่ยวกับการต่อเนื่องของบทสนทนา ได้แก่ คำอุทานสื่อความหมายเข้าใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลคำอุทานจากรายการโทรทัศน์กระแส ซึ่งออกอากาศในสื่อสาธารณะ ผู้วิจัยไม่ได้เก็บข้อมูลการใช้คำอุทานในชีวิตประจำวันซึ่งจะสัมพันธ์กับบริบทของผู้พูดหรือสถานการณ์การใช้ตามปัจจัยทางสังคมอาจเป็นปัจจัยการเลือกใช้คำอุทานที่แตกต่างจากการวิจัยในครั้งนี้อยู่ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาจากสถานการณ์ที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาคำอุทานที่ปรากฏในสื่อออนไลน์อื่น ๆ เพราะในสมัยปัจจุบันมีสื่อต่าง ๆ ในสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีความน่าสนใจในการใช้ถ้อยคำและมีการสร้างคำใหม่ ๆ เกิดขึ้น
2. ควรมีการศึกษาคำอุทานในรายการบันเทิงใน YouTube ซึ่งมีหลายรายการที่มีการใช้คำอุทานที่น่าสนใจ
3. ควรศึกษารูปคำอุทานที่คล้ายกัน และเปรียบเทียบความหมายหรือเปรียบเทียบหน้าที่การใช้คำอุทาน เช่น อ้อ อึ้ง โอโห้ โอโห้ อ้อ อ้อ
4. ควรมีการศึกษาการใช้คำอุทานตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ผู้พูดต่างเพศ เช่น ผู้ชาย ผู้หญิง หรือเพศที่ 3 หรืออายุของผู้พูด เช่น ผู้พูดสูงอายุ หรือวัยรุ่น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). *บรรทัดฐานภาษาไทยเล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยคและ สัมพันธสาร*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กำชัย ทองหล่อ. (2556). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 54). กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ซี, บี., ปฏิพันธ์ อุทยานุกุล และ ยุพิน จันทรเรือง. (2563). *การศึกษาวิเคราะห์การใช้คำอุทานในวรรณกรรมแปล เรื่อง “องค์หญิงกำมะลอ” ของอรจิรา ปลายทางโคมเซียวมียมวโคมแดง อสุรบาดาลและนางมารบูรพา เพื่อสร้างแบบฝึกหัดเรื่องการใช้คำอุทานของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (รายงานผลการวิจัย)*. เชียงราย: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ฉัชชา เวียงวิเศษ. (2564). *กลวิธีการแปลคำอุทานภาษาเกาหลีเป็นภาษาไทย : กรณีศึกษารายการปกิณกะบันเทิง Six Sense*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต, สาขาเอเชียศึกษา, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- นิรมล ศิริวัฒน์, ขวัญฤทัย พิริยะพัฒน์พันธ์ และ ขวัญฤทัย บุญทิพย์. (2556). *การวิเคราะห์การใช้คำอุทานในวรรณกรรม เรื่องเพอร์เซีย แจ็กสัน*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, ศิลปศาสตร สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา, มหาวิทยาลัยมหิดล).
- รุ่งทิวา ฉันทันต์รัศมี. (2554). *การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- สมภพ ไทภูโสมานัง. (2545). *การศึกษากการแปลคำอุทานในหนังสือการ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์เป็นภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา, มหาวิทยาลัยมหิดล).
- สุธาทิพย์ แห่งบุญ. (2559). *ภาษาจิตภาพในนวนิยายเรื่องเลื่อมสลบลาย : การใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก*. *สักทอง : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 22(3), 31-42.
- สุชาดา เจียพงษ์. (2554). *สังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำบุรุษสรรพนาม : การศึกษาเปรียบเทียบคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย 4 ถิ่น*. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 9(2), 66-89.
- สุนันท์ อัญชลีอนุกุล. (2556). *ระบบคำภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2546). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.